



גיליון מס' 86  
מומלץ להדפיס את העלון לקראת שבת

**מעלות**  
מרוח ישיבת מעלות  
לשולחן השבת  
עלון שבועי לבוגרי הישיבה



תחום בוגרים

## ראש הישיבה

## מתוך החיזוק היומי לימי המלחמה

באלו צפה לרגלו של משיח".

גם אנו בימינו צריכים לדעת שלכל אחד מאיתנו אחריות עצומה. עלינו להרגיש את דברי יהודה: "כִּי עֲבָדָה עָרַב אֶת הַנֶּעֱר" (בראשית מ"ד, ל"ב).

לא תמיד אנחנו מבינים את גודל המאבק וגודל האחריות המוטלת על כתפנו, כפי שגם דברי יהודה הם לכאורה נקודתיים, אך הינם דברים גדולים.

יהודה הבטיח לאביו שיביא את בנימין הביתה – אין זו אמירה קטנה! אמירה זו היוותה ומהווה שורש למציאות הנשגבה – ערבים ישראל זה לזה.

"הנה המלכים נועדו" – הדברים שקורים בחיינו, הם מפגש של מלכים, שיח ומאבק בין אידאולוגיות עצומות. אין הימים הללו שעוברים עלינו עוד ימים של שגרה. הם מזמנים לנו התמודדויות. כל אחד צריך לגשת לתפקידו המוטל עליו מתוך הבנה של הכוח הטמון בו.

עלינו לחזור על הדברים הפשוטים שנאמרו על ידי חז"ל (מסכת מכות דף י' ע"א): "אמר רבי יהושע בן לוי, מאי דכתיב: 'עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים'? מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה".

וכפי שאומר המדרש (בראשית רבה ס"ה, כ'): "הקול קול יעקב" בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות, אין 'הידים ידי עשו'".

שנזכה להעמיק בתפקידנו מתוך ציפייה לגאולה שלמה, במהרה בימינו.

מתוך שיעור החיזוק היומי שניתן השבוע  
השיעור נמצא באתר הישיבה

פרשת ויגש נפתחת בדבריו הנוקבים של יהודה. חז"ל "מעלים קומה" את המפגש בין יהודה ליוסף וחושפים בפנינו נקודת מבט על המפגש מעבר למסופר בפשט פסוקי התורה. כך נאמר במדרש בראשית רבה (צ"ג, ב):

"כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו" (תהלים מ"ח), 'כי הנה המלכים', זה יהודה ויוסף, 'עברו יחדיו', זה נתמלא עברה על זה, זה נתמלא עברה על זה. 'המה ראו כן תמהו', 'ויתמהו האנשים איש אל רעהו' (בראשית מ"ג). 'נבהלו נחפזו', 'ולא יכלו אחיו וגו'.' 'רעה אחזתם שם', אלו השבטים, אמרו מלכים מדיינים אלו עם אלו אנו מה איכפת לנו, יאי למלך מדיין עם מלך. 'ויגש אליו יהודה', 'אחד באחד יגשו' (איוב מ"א), זה יהודה ויוסף. 'ורוח לא יבא ביניהם', אלו השבטים, אמרו מלכים מדיינים אלו עם אלו אנו מה איכפת לנו".

מעמד הדיון בין יהודה ליוסף הוא מלחמת עולמות – מפגש ומאבק בין שני כוחות עצומים. זהו מאבק סמוי שאפילו מי שנאבק בו לא היה מודע עד היכן כוחו של מאבק זה. יהודה ויוסף יכלו לחשוב שזהו מאבק רק לגבי גורלו של בנימין, וגם אנו עלולים לחשוב שמדובר רק על סיפור ההתאחדות של שנים עשר האחים בני יעקב. אלא שלמעשה זהו דיון נוקב שמגיע עד מלך המשיח – משיח בן יוסף ומשיח בן דוד.

את כל התהליך של הדיון בין השבטים גלגל הקב"ה כדי ליצור אחדות עמוקה ושורשית שתהווה תשתית להקמתו של עם ישראל ושנות הגלות בהן הוא עתיד להיות שרוי. כאמור, מעל פני השטח ישנו מאבק מקומי, אך בעומק ישנם אירועים שמולידים את המשיח, כדברי חז"ל (בראשית רבה מ"ב, ד): "אמר רבי אלעזר בר אבינא אם ראית מלכיות מתגורת אלו

בכל מציאות של ירידה, 'אנכי ארד עמך' הקב"ה תמיד נמצא איתנו גם אם הדבר מבחינה חיצונית נראה כירידה – 'אנכי אעלך גם עלה'. מה הפירוש 'ויקם יעקב' אם בהמשך אומרים 'וישאו... את יעקב אביהם', האם יעקב קם או שנשאו אותו? אלא שמבחינה רוחנית פנימית יעקב קם! הוא מתרומם, אמנם יורד למצרים אך בקומה זקופה – גם הירידה למצרים נעשית כחלק מקימה והתעלות. זוהי הצורה בה אנו מתייחסים לעצמנו ולשונאינו שגם הדבר הנראה כירידה באמת אף הוא חלק מהעלייה עד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

מתוך שיעור החיזוק היומי שניתן השבוע  
השיעור נמצא באתר הישיבה



## פינת הילדים

### חשינות חיפוש כפרשה וברשי"י

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חוזים כחוזי הכא...

3. היכן ישבו יעקב ובניו בתוך מצרים?

2. מדוע הקב"ה אמר ליעקב "אל תירא מרדה מצרימה"?

1. באיזו צורה דיבר יהודה עם יוסף כשניגש אליו?

"זחוו 'אנכי', שהוא השכינה, 'ארד איתך מצרימה', 'ואנכי אעלך', היינו על ידי השכינה תוכל לעלות. גם עלה' היינו שיהיה עלייתך טפל נגד מה שתעלה כמה וכמה נשמות העשוקים"

(בעל שם טוב, פרשת תולדות, ויגש, ג')

לקראת עלון זה ביקשנו ממשרתי צו 8 להשפיע עלינו ממחשבותיהם ותחושותיהם בעת הזאת. לשמחתנו הרבה, רבים מבוגרי הישיבה (יחסית) נענו לאתגר, והרי לכם התוצאה - חלק ראשון בסדרה. הערה ראשונה: יש מהדברים שנכתבו יפים לשעתם בחג החנוכה או בפרשות שבוע הקודמות, אך לא נס ליחס וראינו לנכון לפרסמם. הערה שניה: בשל המקום המצומצם והכותבים הרבים, המשך יבוא בעלון/ים הבאים בע"ה. הערה שלישית: אם זה עושה לך תיאבון, נשמח מאד שתשתף אותנו בכל העולה על ליבך ועל מחשבתך (גם נשים של וילדים של, מוזמנים לכתוב לעלון הבוגרים בשמחה).



**אורי זילונקה מחזור מ' - דגדה"ן 924, בית האנון**

בהשראת תמונה משבות רחל שצילם בנצי, תושב המקום שחגג השנה 50, והיה הצמד שלי בלחימה בעזה.

מן המקום שבו אָנו צוֹדְקִים אָמֵר יְהוָה לֹא יִצְמְחוּ לְעוֹלָם פְּרָחִים אֶךְ מִן אֶרֶץ שְׁעָלֶיהָ צִדְקַת נִשְׁפָּח מִשֵּׁיב לוֹ יוֹסֵף קוֹל דְּמֵי אֲחִינוּ יִזְקָו מְרֻמִּים וְאֵת אֲחֵי אֲנִי מִבְּקָשׁ כִּי שׁוֹמֵר אֲחֵי אֲנִי וְעוֹד עִמִּי חַי

**אבי נוח מחזור כ"ה - משרת בגדוד יחס"מ "עציוני" - מהגזרה הצפונית**

משתף בחוויה רוחנית מהמילואים הניצחיים (67 יום אבל מי סופר...), תמיד כשהייתי אומר בחנוכה "מסרת גיבורים ביד חלשים, רבים ביד מעטים" וכל דמינתי את המכבים המעטים, הטהורים, מתגברים באומץ על היוונים. וכשהייתי מגיע ל"דים ביד עוסקי תורתך", הייתי חושב על אותם לידים, תינוקות של בית רבן ובעלי הבתים שעוסקים בתורה ונותנים כח רוחני לחיילים. הערב כשהיה לי זמן ללמד דף יומי עם החברה שלי ממעלות דרך הזום חשבתי על זה שיכול להיות שגם אצל המכבים היו כמו בימינו לומדי ומלמדי תורה. חיילים שתוך כדי ובין הקרבות והמשמרות בחמ"ל זוכים ללמוד וללמד, לסיים מסכתות ולשלוח לחיילים רעיונות קצרים על הפרשה. ופתאום חדים ביד עוסקי תורתך זה ממש כפשוטו. איזו זכות. אשרינו. וכמו שאני משתדל לומר כל יום לאחר ברכת כהנים, "רבע'ע עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה עמנו כמו שהבטחתנו השקיפה... עשה לנו ניסים ונפלאות כבימים ההם בזמן הזה". מצפים לשיעור



**מעז שכתמן מחזור ל"ה, שירת בתא"ח גדדי וכעת בתעשיה הבטחונית**

כמהנדס תוכנה בחברה שנותנת שירות לגופי הבטחון, יוצא לי לא מעט בתקופה האחרונה לחשוב על החשיבות של לדעת לדבר. לפני שתי פרשות נתקלנו ביוסף שפוגש איש בשדה והאיש שואל אותו "מה תבקש", ועם פרנס חזק מהמפרשים עולה ההבנה שצריך לבקש מברוא עולם, ובעיקר לדעת להיות מדויק. הרבה פעמים במהלך העבודה שלי כשאני צריך ללכת לחיפוש ב google או לשאול את chatgpt, אני נושם עמוק ומבין שכדי להצליח בחיפוש שלי אני חייב להגדיר את ה"מה" 100%. הניסוח הנכון והמדויק ככל הניתן ל"מה אני רוצה" עוזר לי להבין כיצד לבצע את ה"איך" בצורה שאענה כמה שיותר טוב לשאלת ה"מה" שלי. בתקופה מאתגרת כזאת אנחנו צריכים לראות הזדמנות לדייק את עצמנו כדי להתקדם, כך שנגדיר בצורה הכי חזקה את ה"מה" ונוכל לעשות יותר טוב את ה"איך" - וכך נרגיש יותר ביטחון ויותר תקווה. הפרטים הקטנים בין שלב לשלב הם אלו שעושים את ההבדל, ואם נדע לשבת, לנשום, לשחרר את מה שאם באתם הלב של ה"מה" שאנחנו צריכים, אלא נגדיר מה שבאמת חשוב - נגיע לאיך אנחנו מגשימים את היעדים שלנו.

**ידידי פינגרהוט, מחזור מ' - משרת בגדדה"ן 5280 של חטיבת אלכסנדרוני**

בימים האחרונים, לאור המצב והחוסר בכמות הסד"כ של הלוחמים בצה"ל, עלה דיון מעניין באחת מקבוצות החברים שלי - האם ניתן להסיק שבשירות ההסדר יש טעם לפגם, והאם ראוי שגם בני הישיבות יתגייסו לשירות צבאי מלא כמו אחיהם שאינם לומדים ביישיבות. חלק מחברי טענו שהאמנה שלהם בשירות ההסדר, התערערה בעקבות המלחמה והמחסור בלוחמים. אלא, שלאחר כמה ימי מחשבה, הצלחתי לסדר את המחשבות ולכתוב את המילים הללו: מצד אחד, ברור שהשתמטות גורפת מחובת השירות בצה"ל היא חרפה מוסרית ויהודית שאין כמותה. מצד שני, אין זה דבר נכון להסתכל על המציאות הנוכחית בפרספקטיבה מצומצמת רק על ימינו אנו, על חוסר כזה או אחר, אלא יש לרום את המבט ולהתבונן באלפי השנים של המסורת שלנו.

בניגוד לאקסיומה רווחת אצל חלקים מהציבור, לפיה ההסדר הוא אופציה של "פרווה", כלומר קצת תורה וקצת צבא, ככל שהמלחמה מתארכת אנחנו מקבלים עוד ועוד ראיות כואבות לחשיבות ולנחיצות של מסלול זה. מחד, אנחנו לוקחים חלק קריטי בהגנת המולדת, יחד עם אחינו שאינם בני תורה. ומאידך, חייל שלמד תורה, יוצא לשירות מתוך תודעה יהודית ישראלית, מתוך חיבור ושדרת הדורות והיישור של עמנו, הוא חייל שרוח א-לוהים מפעמת בו. הוא חדר שליחות, מלא במוטיבציה, אמיץ לב, ונכון לעשת הכל למען המולדת, וזה נובע מתוך כך שהוא ישב ומילא את כרסו ברוח ישראלית יהודית, ברוח של התורה הגואלת. הרוח שמכניסים רבים מבני הישיבות ביחידות המילואים, לצד כמות הקורבנות הבלתי נתפסת של ציבור זה, הן עדויות יוצאות דופן לצדקת הדרך של מסלול ההסדר. אשרינו, בני ישיבות ההסדר, לומדי התורה הגואלת, שבה נמצא הפרתון לקונפליקטים עמם מתמודדת האומה - חיבור עם כולל ישראל והגנה על ארצנו, מתוך ראייה היסטורית של העם המיוחד שלנו, היסטוריה בת אלפי שנים של גבורה ורוח יהודית איתנה.

**יונתן ברנשטיין, מחזור ל"ה, משרת כמורה בחזית העורפית**

אני רוצה לשתף אתכם בתובנה מחזקת מהשיעור היומני של הרב ויצמן על הזוהר, שנפתח בתחילת ימי הלחימה. ייתכן ואני לא מדייק בוזהר, אבל הרעיון יפה וחשוב בעיניי: כשה' רצה לברוא את העולם, ניגשו אליו אות אחר אות בבקשה לקבל את השליחות, שבהן ייבא העולם. על אף היתרונות של כל אחת, מ-ת' ועד ג', נדחו כל האותיות עד שזכתה האות ב' (בראשית) בשליחות. בתהליך המיון, כשהגיע תור האות כ', היא טענה: "אני כף המאזניים, ולאיון יש חשיבות ניהולית. שלח אותי לארץ לשליחות, שלדעתי אמלא אותה הכי טוב שאפשר". ענה לה הקב"ה: "נכון שיש לך משמעות גדולה, אבל דווקא בגלל זה אני צריך שתישארי בשמיים. ההנהגה בשמיים זקוקה לאיון גדול בין כל הגורמים בבריאה, ולכן אני לא יכול לאפשר לך למלא תפקיד ספציפי בארץ". קיבלה האות כ' את הדיון, ומאז היא ממלאת את תפקידה הנסתר - לאזן בין הטוב והרע, האור והחושך, השפל והטהור. ומה איתנו, בעיקר בימים אלה? אנחנו מבינים שגם מול גילויים של קושי, יש איון עדין למעלה. עד ג' "מודע" לאתגר, ומתייחס אליו ברצינות. מול כל הרוע, עד יופיע אור גדול. גם כשבערת בנו התשוקה להילחם בראש החיות, השאלה הגדולה ביותר היא מה התפקיד שהכלל זקוק לו מאיתנו כרגע, בהתאם ליכולות שלנו. גם אם הרצון הראשוני שלנו לשרת באופן מסוים לא תואם את המציאות - צריך לזכור שכולנו חלק מסיירת, שנלחמת כעשוי על הזוהר והמהות שלנו כאומה. בסופו של דבר נזכרה אות אחרת לשליחות שסביבה התכנסו כל האותיות, אבל זה לא גורע בכלום מהחשיבות של כל אות אחרת בסדר העולם.

**אורי ארז מחזור י"ז - מגבול עזה**

איזה יום היום? שאל משהו הבוקר, כשהכנו קפה? e + 59 ענית, אה שלישי. מלחמה תפילה שחרית ומנחה ושבת נראות שונות מהבית. אין ספרדים או אשכנזים, הכל מעורב ישראלי, תוסף בית יעקב בשחרית, למנצח במנחה, מנגינות מעורבות בקבלת שבת. יוסף חולם על האלומות, אונקלוס מפרש "מאסרין אסרן". יוסף צריך לעבור שיעור, גם האחים, והנה הוא נורק לכלא "מקום אשר אסורין" כתיב, וקרי "אסירי" וכן בתרגום. למה אלו מילים כ"כ דומות? האם אנו שבוים של תפיסת העולם שבה אנו צודקים וכולם צריכים להשתחוות לנו? י"ט כסלו, מוסף, החזן סיים תפילה לשחרור החטופים, אני מכריז: "י"ט כסלו, אשרי". האם צבט פעם למישהו בלב לראות ביום העצמאות "יום חול" אצל חלק מקהילות ישראל? האם כל האלומות צריכות להשתחוות ל'אלומתי'? יום העצמאות היה ממש יום של מסירות נפש, ועל ההצלה אומרים הלל בברכה לפי חלק מההסברים. י"ט כסלו הוא סוג של 'יום העצמאות' בחסידות, שיש לה הרבה חשיבות רוח על עם ישראל. יעקב שולח לעשו "עדר עדר לבדו" והאמת נעדרת - נעשית עדרים עדרים כמו שביני לנדאו שר יפה, ואני שואל, לעשו שולחים "עדר עדר לבדו", אבל אצל יעקב כולם היו יחד, לא כן? האם אפשר לקבל על עצמנו גם את האמת של עדר אחר? האמת של עדר אחר? ידוע השיעור של מורן ראש הישיבה על דברי הרב קוק "שחרת' למים מתוך בורך נהלים מתוך בארך" אכן, לא צריך לאחד את כלל המנהגים, אבל עקרונות חשובים בבית הכנסת, שנאספים שמה כל העדרים, נוכל לקבל?

תפנימו את המסר, תאמינו בו, ותעבירו אותו הלאה - לאמהות העייפות, ללוחמים הגיבורים והמתגעגעים, לאזרחים החוששים, וכמובן לכל אחד ואחת - שינצרו את רגעי הגבורה וההתעלות הקטנים והפרטיים שלהם, ויטו בזכותם לטובה את כף המאזניים של כולנו. מצדיע לכל אחד מאיתנו, על הטוב שהוא מוסיף ברגע זה לעם ולעולם.

